

Velký Bor, Jetenovice, Slivonice

říjen, listopad 2020

Slovo pana starosty ...

Vážení spoluobčané,

vítám Vás u podzimního vydání Velkoborských novin. Od jara trápí nejen naši republiku, ale úplně celý svět virus s názvem COVID-19, který pochází z Číny. Přes letní období byla opatření proti covidu rozvolněna, tak jsme mohli alespoň pár akcí pořádat. Zato v současné době je opět téměř celé Česko ochromeno. Některé obchody jsou zavřené, veškerá sportovní klání jsou zakázána, stejně jako shromažďování lidí. Ekonomické dopady na občany i podnikatele jsou velké, o problémech státní kasy raději ani nepřemýšlím. S tím jsou spojeny také příjmy obcí. Každá pandemie jednou skončí, ale s jakým dopadem, to se uvidí až po čase. Přeji si, abychom toto nepříjemné období přežili pokud možno bez velkých následků. Nezapomeňte na známé české přísloví: veselá mysl půl zdraví. Hlavně nepodléhat stresu.

Poslední sobotu v srpnu jsme opět pořádali tradiční rozloučení s prázdninami. Tentokrát nám počasí opravdu nepřálo. Již v pátek jsme stavěli stany a chystali další věci na sobotní den. Večer se zvedl obrovský vítr. Přestože jsme velký stan drželi v ohromném lijáku ze všech sil, vítr nad námi zvítězil, utrhl střechu stanu a poničil konstrukci. Hned v sobotu ráno jsme se do práce pustili nanovo, abychom vše stačili připravit. Celé deštivé odpoledne se neslo v duchu „cesty kolem světa“ a hry, hlavně poznávací, byly instalovány pod stanem. I přes nepříznivé počasí přišlo dost dětí a celé odpoledne si užily.

Obytná zóna v Jetenovicích již proběhla kolaudací. Stavba se neobešla bez problémů. Na jaře nám nepřálo počasí, následně covid zastavil pracovníky a také nevyšly zkoušky zatížení komunikace kvůli podloží.

Následně muselo být odbagrováno velké množství materiálu a nahrazeno kamenivem. Zasítování jedné parcely včetně komunikace vychází na cca 1,35 mil. Kč,-. Pokud chceme, aby se vesnice nevyliďňovaly, musíme takto investovat. Mám velikou radost, že na těchto parcelách staví rodinné domy hlavně domácí, kteří mají k vesnici pozitivní vztah.

V hasičské zbrojnici ve Velkém Boru chybí dodělat jen pár drobností a bude hotovo. Na tuto akci nám přispěl Plzeňský kraj částkou 400 tisíc korun. Příští rok oslaví SDH Velký Bor 130 let od svého založení. Doufejme, že koronavirus nezruší plánované slavnosti. Letošní rok naše hasičská soutěžní stříkačka ani jednou nezavrčela. Škoda. Snad závodníci nezapomenou, jak se spojují hadice a savice, a strojníci, jak na správné a rychlé nasátí vody do stříkačky :-).

Kontejnery na tříděný odpad jsou určeny k ukládání tříděného odpadu **do kontejneru**. Hodně lidí sice přinese odpad na určené místo, ale už se neobtěžují jej vhodit do kontejneru a nechají odpad ležet v pytlích nebo igelitových taškách mimo kontejner, přestože je v kontejnerech místo. O tom, že tito neukáznění občané zakládají nelegální skládku, ani nemluví. To samé je s kartóny papíru. Někteří lidé jsou tak líní, že kartóny a krabice nechají ležet vedle kontejneru místo toho, aby je rozřezali nebo sešlápli a vhodili do kontejneru. Někdy se může stát, že jsou kontejnery již plné, tak určitě není problém tašku s odpadem přinést, až budou prázdné. To se ovšem stává málokdy. Inu, když se nechce, tak je to horší, než když se nemůže. Nepořádek kolem kontejnerů je vizitkou všech občanů, přestože za to může jen pár jedinců.

Zima se blíží, tak upozorňuji na zateplení vodovodních šachet nebo zastavení přívodu vody do neobývaných

prostor, kde hrozí zamrznutí vodovodního vedení a následného roztržení mrazem. Následky takového počínání známe velice dobře. Všichni jsme pak bez vody. Připomínám, že **spotřebovanou vodu za letošní rok je nutno zaplatit do poloviny prosince na OÚ**.

V sobotu 7. listopadu proběhne sběr nebezpečného a velkoobjemového odpadu. Ve Velkém Boru 9-10 hodin, v Jetenovicích 10-11 hodin a ve Slivonicích 11:30-12 hodin.

Odpad přivezte v uvedený čas na obvyklá místa.

V neděli 29. listopadu proběhne rozsvícení vánočního stromku. O tom, že si u něj zazpíváme, kvůli covidovému opatření velmi pochybuji. Tak uvidíme.

Přeji Vám všem úžasně prožitý, i když omezený, přírodou probarvený podzim, hodně zdraví, štěstí a pohody. Zdraví zdar a viru zmar.

Václav Zábranský

oslavenci v říjnu

80 let	Černý Miroslav	Slivonice
60 let	Štěpánková Václava	Velký Bor

oslavenci v listopadu

80 let	Smítková Marie	Velký Bor
85 let	Zábranská Marie	Velký Bor
60 let	Ježková Jana	Velký Bor
83 let	Sládková Božena	Velký Bor
85 let	Frantlová Vlasta	Velký Bor
75 let	Bláhová Marie	Velký Bor

oslavenci v prosinci

70 let	Bohmová Marie	Jetenovice
83 let	Lávičková Julie	Jetenovice
65 let	Piherová Božena	Jetenovice
60 let	Lávičková Eva	Slivonice
88 let	Klecanová Josefa	Slivonice
65 let	Šimanovský Ivan	Velký Bor
60 let	Kolář Miloslav	Velký Bor
60 let	Jurgová Blanka	Velký Bor

Oslavencům přejeme hodně štěstí a zdraví.

Gratulujeme
k narození
Aničky Brůhové
1. 10. 2020

Přejeme
hodně štěstí a zdraví

Výsledky krajských voleb 2020

celková účast 37,70 %

STAN, Zelení, PRO PLZEŇ	29,27 %	SPD	5,49 %
ANO 2011	20,12 %	KSČM	3,05 %
Česká pirátská strana	14,63 %	KDU-ČSL, ADS a NESTRANÍCI	2,44 %
ODS s podp. TOP 09 a nez. star.	12,20 %	TRIKOLÓRA hnutí občanů	2,44 %
Česká str. sociálně demokrat.	9,10 %	DSSS - čistý kraj	1,22 %

Rozloučení s prázdninami

Velký Bor

Křest knihy Dary Pošumaví

V sobotu 5. 9. 2020 se v restauraci U Jelena v Hlavňovicích konal slavnostní křest knihy „Dary Pošumaví“. Křest proběhl v tradičním pošumavském duchu, kmotrem knihy se stal básník a spisovatel Ondřej Fibich. Pro pozvané bylo připraveno staročeské pohoštění, k tanci zahrála hudební kapela Troling Stones. Pro příznivce umění byla k vidění i výstava obrazů ilustrátorky Veroniky Víchové ze Žichovic. V doprovodném programu si mohli zúčastnění v humorné formě vyzkoušet, co obnáší spisovatelské řemeslo.

Celou akci rozproudili velkoborští občané, kteří se s chutí vrhli na sál a zůstali zde ve víru tance až do pozdních nočních hodin.

Knihy Dary Pošumaví uvádí čtenáře do příběhů jedné šumavské rodiny, která svými toulkami krajinou zažívá mnohá dobrodružství, sbírá dary přírody a následně z nich tvoří. Je plná nejen příběhů, ale i pracovních postupů, receptů a lesních her. Děj této knihy je vsazený do střední části Šumavy. Do míst, která nejsou příliš známá, ale která se vryjí hluboko do paměti lidí svým geniem loci. Tímto článkem bych chtěla ještě jednou moc poděkovat obci Velký Bor a obyvatelům obce za jejich finanční podporu při vydání mé knihy. Velice si toho vážím.

Pokud by měl někdo zájem o koupi Darů Pošumaví, je možné knihu pořídit v knihkupectví v Horažďovicích, Sušici, Klatovech, nebo přímo na stránkách nakladatelství Pointa (bit.ly/KupDary).

Poděkování

V našem kostele jsme se mohli 13. října rozloučit s panem Antonínem Šťastným. Já jsem se osobně s panem Šťastným příliš neznala, přesto ve mně zanechal vzpomínky, na které se nedá zapomenout. Se sborem doprovázíme (pokud to okolnosti dovolí) mše v našem kostele zpěvem. Vždy, když jsem přišla do kostela, pan Šťastný již seděl na svém místě u varhan a s velkým úsměvem nás jednotlivě vítal: „Dobrý den děvčátka, tak Vás tady vítám. To je dobře, že jste tady.“ A po ukončení mše se nezapomněl rozloučit opět srdečně. „Děvčátka, ten zpěv byl krásný. Přijďte zase brzy,“ to byla slova, která zněla upřímně a vždy nás pohladila. Proto jsem měla pana Šťastného ráda. I z těchto krátkých setkání ke mně mluvil člověk pokorný, moudrý, s láskou k dalším lidem. Přesto, že pan Šťastný není již fyzicky mezi námi, jeho místo za varhanami bude stále promlouvat jeho slovy: „Děvčátka, tak Vás tady vítám.“

Marie Sládková

Sbor Velkobor

Milí čtenáři, vážení občané, napsat pár slov v této trochu podivné době je nelehké a někdy se i slova zdají zbytečná – důležitější jsou činy a lidské konání. Přesto i slovo může mít povzbuzující účinek a stejně tak krásná hudba či zpěv. Proto náš sbor i přes mnohá nesouhlasná vyjádření uskutečnil duchovní podvečer s vystoupením naší přední violistky Jitky Hosprové. V kostele bylo již trochu chladno a naše umělkyně z toho byla trochu rozmrzelá, ale po první skladbě už odkládala teplý svetřík a hrála s velikou chutí a nasazením – myslím, že jí nevadil ani menší počet posluchačů a po koncertě si i se svou maminkou, panem farářem a s námi dlouho po večeri vydržela povídat o situaci u nás i v Itálii, kde s manželem žije. Snad jsme nikoho na koncertě neohrozili a alespoň na hodinku jsme vám přinesli trochu klidu do vašich duší.

Další týden jsme měli domluvený koncert v klášterním kostele v Milevsku – do poslední chvíle jsme věřili, že alespoň pár lidí přijde – nebylo jich mnoho, ale my jsme

si krásně zazpívali a pořadatelé z charity nás mile pohostili. Až pojedete tím směrem, navštivte klášter i kostel, jsou monumentální stavbou v našem kraji ojedinělou.

Přišel 13. říjen a naše země se dala do boje s neviditelným nepřítelem – všechno je uzavřeno, někdo se bojí více, někdo méně, řada lidí už si bojem s virem prošla, dorazil i k nám na venkov. Pro nás ta opatření nejsou až tak drastická, my jsme tady zvyklí vařit a péct doma, nechodit do hospody, snad jen na nákup a k lékaři. Proto i Velkobor bude zkoušet a trénovat doma a snad se brzy budeme moci sejít a dodělat vánoční program ke stromečkům a na koncerty. Přejeme všem hodně sil a zdraví.

Marie Hlůžková

Zamyšlení

P. Stanislava Bušty

Pokud nevíte, kam jdete,
je docela možné, že skončíte někde úplně jinde, než
chcete.

To je citát, který jsem nedávno slyšel v nějaké besedě na internetu, už ani nevím, o čem ten rozhovor byl, ale ta věta mi tak nějak utkvěla v hlavě, pro mě v úvaze o smyslu, náplni, cíli lidského života. Doba je vážnější, a tak by tento článek snesl i trochu vážnější zamyšlení, a možná, že čas je docela vážný, a tak i vážné zamyšlení byl nebylo od věci. Dnes mezi slova, která často slyšíme, či čteme, patří slova pandemie, vir, covid, opatření, chytrá karanténa, trasování a další. V minulém článku jsem se zmínil (a uznávám, že ne nějak až moc odborně) o zeměměřičství – geodetických pracích – o vyměřování trasy pomocí zaměřovacích tyčí, tzv. trasírek – o zaměřování třetího bodu přes dva pevné body – přeneseně z minulosti přes přítomnost usuzování na budoucnost.

Dostal jsem nedávno od známých nákup v papírové tašce s nápisem: „Kéž by si celá naše republika řekla: Už ani jedna igelitka! * Penny *Omezujeme spotřebu plastu* dost bylo plastu*“.

Je mi něco přes sedmdesát – a tak pamatuji, jaká to byla sláva s příchodem plastů – umělých hmot. Plastové – umělohmotné výrobky, plastové obaly. Když jsme v šesté třídě základní školy (rok 1960) jeli na školní výlet na dva dni na jižní Moravu – do Moravského krasu (Macocho, Punkevní jeskyně a také Lednice, Kniničská přehrada u Brna a ještě mnohé další) – tehdy jsem měl poprvé s sebou plastovou láhev na pití. To mít – to bylo něco.

Když nám ve škole tehdy říkali, že jednou budou lidé kupovat vodu, tak jsme se tomu smáli. Pro vodu se chodilo ke studni s vědrem. Ti šťastnější měli studni doma na dvoře, ti ostatní chodili ke studním obecním. Někdy i dost daleko se voda v těch vědrech nosila, a také se jí i jinak šetřilo. No a dneska, kdo ještě chodí pro vodu ke studni?

A i kdyby chtěl, není asi kam. Jak jsem slyšel, nevím, zda to je pravda, že třeba u nás ve Velkém Boru prý ani jedna studna nesplňuje podmínky nezávadné pitné vody. Normy jsou stále přísnější, rozbory vody dokonalejší.

A tak všichni, alespoň kolem nás, máme vodovod – pitnou studenou i teplou vodu.

A co se prodá tzv. vody balené – v plastu – a jeden čas bylo i mléko balené v plastových pytlících – pak se přešlo na mléko krabicové nebo v plastových lahvích. A jako dítě základní školou povinné jsem chodil pro mléko do mlékárny s konvičkou – do hospody se chodilo pro pivo se keramickým džbánem, dnes se prý chodí pro pivo točené s „pet laškami“ – lahvové pivo

ještě asi převážně je ve skle – ale už i v plastech nebo plechovkách. Jak jen jde ten pokrok dopředu. A byl to vlastně pokrok ?!

V mnohých oborech převládly tzv. umělé hmoty nad přírodními. A dnes se pomalu dochází k tomu, že to někdy, ba mnohdy byla cesta bludná. A to nejen v oblasti plastů – ale v jiných oblastech lidského života – co se mělo za pokrok – cestu vpřed – se ukázalo cestou nikam.

Např. lahve ze skla byl zálohované – vratné, a vratné byly i jiné obaly – dnes je asi většina obalů nevratná – a tak končí na skládkách – a tak se pomalu topíme v odpadu – i v mořích a oceánech plavou rozsáhlé ostrovy plastů. A jedním velkým tématem současného světa je ekologie – životní prostředí – něco je vratné – a mnohé už je nevratné – něco je už zničeno nevratně. Příroda by o tom mohla mnoho povídat své.

Mluvil jsem, ne zas tak dávno, s jedním známým, co pracuje v oblasti počítačů. Ptám se ho: „Pane inženýre, kam se to všechno (dopředu – pod názvem pokrok) žene, řítí?“ A on na to: že „to asi nikdo neví, ale že se to nedá zastavit!“ Tak to je pěkné, že?! Velice nadějně a povzbudivě a uklidňující!

A mohl bych začít mluvit o naší počítačové éře. Tak to možná až někdy příště.

Dnes se mnoho mluví o robotizaci, o umělé inteligenci. Náš spisovatel Karel Čapek před tím lidstvo varoval v knize RUR a varovali před tím i takoví vědečtí géniové jako Albert Einstein, a nebo jeden z největších vědců tohoto století Stephen Hawking a další. A přes všechna tato závažná varování jde se do toho! Tak hodně štěstí! Kéž by lidé byli strůjci svého štěstí a ne neštěstí. Jak se říká: Když člověk neví, co chce, tak může dojít k tomu, co nechce – tak může taky skončit tam, kde nechce.

15. 10. 2020 byl na internetu článek s názvem: „Je tu odvážná teorie života po smrti. Oživil ji učitel Stephena Hawkinga.“ Dále se můžeme dočíst: „Podle elitního fyzika Rogera Penrose (a jeho kolegy anesteziologa) naše vědomí neumírá. To jen z mozku mizí kamsi do vesmíru. Lidský mozek má hmotnost mezi 1 300 a 1 400 gramy. Obsahuje až 100 miliard neuronů, mezi nimiž existuje snad až biliarda (to je číslo tvořené jedničkou a patnácti nulami) synapsí, tedy spojení sloužících k přenosu vzruchů. Věda vše zatím nedokázal zmapovat, a i kdyby, těžko tím vysvětlí, jak se tvoří naše nehmotné myšlenky. Otázka, co je lidské vědomí, je logicky pro lidské vědomí docela oříšek. V současných teoriích o vědomí očividně cosi chybí.“ Článek stojí za přečtení celý. Já bych dnešní úvahu zakončil textem z toho článku, který je uveden tučně a v rámečku: „Proud znalostí směřuje k nehmotné realitě. Vesmír začíná vypadat více jako velká myšlenka než jak velký stroj.“

Myšlenka či, či myšlenka Koho ?!

pokračování na další str.

Když jsem shora zmínil zeměměřické trasování, jak se přes dva body zaměřuje bod třetí, tak bych to použil tak trochu obráceně. Když vidím na zemi jeden kámen, tak nic se neděje, může být. Když vidím dva kameny, no tak taky nic. I to může klidně být. Ale když uvidím tři kameny v jedné řadě a ve stejných vzdálenostech, tak už zbystrím. To už asi není náhodou. Kdy uvidím těch kamenů deset, či sto v jedné řadě, ve stejných rozestupech, a nebo když uvidím kameny tvořící trojúhelník, kruh, čtverec či obdélník či jiné pravidelné uskupení – pak mě už dost vážně napadne: že to asi někdo sestavil. Dost těžko by se mi přijímalo tvrzení, že to tak nějak samo, náhodou.

Dnes lidstvo velice postoupilo ve vědeckém poznání vesmíru – makro i mikro – toho velkého nesmírného i toho mikroskopického – částic hmoty - ve všech oblastech vědy – v oblasti fyziky, astrofyziky, biologie, chemie, a vůbec v oblasti přírodních věd, anatomie a dalších oblastí – a všude zjišťují úžasné systémy, úžasné zákonitosti, provázanosti, obdivuhodné programy – a říkají vědci: chybí nám Programátor - věřící ho nazývají Bohem. Albert Einstein mluvil o Plánující inteligenci vesmíru, jiní mluví o jakémsi

Universu, Absolutní Moudrosti, Absolutním Rozumu. Na internetu – na Youtube – je film „Země z vesmíru“ – jeden z nejlepších dokumentů o planetě Zemi. Po jeho zhlédnutí se jaksi těžko říká: to všechno náhoda. Mluví se tam o velkolepém provázaném systému.

Film stojí za zhlédnutí – Youtube: fH6Ym2X1_2Q.

Náhoda, či velkolepá myšlenka Někoho ?!

Uskutečněný úžasný projekt nějakého geniálního Projektanta – realizovaný Program nějakého Vesmírného Programátora.

Úvahy na toto téma nejsou asi zas až tak od věci, vzhledem k tomu, co se v současnosti děje ve světě, co prožíváme. A také v souvislosti s blížícím se dnem Vzpomínky na naše drahé zemřelé. Co je s nimi? Kde jsou? Jsou nikde, či někde?

Oba názory je slyšet. Na každém záleží, čemu uvěří, čemu věří, co si vybere! Kde nejsou důkazy, zbývá víra. A jak se říká: Co se bez důkazů tvrdí, to také lze bez důkazů popírat – a co se bez důkazů popírá, to také lze bez důkazů tvrdit, v tomto případě spíše věřit. Přeji všem moudrost k dobrému výběru.

P. Stanislav Bušta

SDH Velký Bor

Od posledního vydání novin se toho v SDH moc nedělo. Ale jsme rádi, že za této „covidové“ situace se nám povedla uspořádat tradiční dohasná. Ta se konala 12. září na myslivecké chatě, kde jsme se sešli v hojném počtu. Během večera panovala příjemná nálada a pro zpestření zábavy byly uskutečněny zábavné hry. Za uspořádání dohasné děkujeme našemu „ATEAMu“.

Starostka R. Štípková

SDH Jetenovice

Milí spoluobčané, po dlouhé době přidáváme příspěvek do těchto novin, tak mi dovolu, abych vás seznámil s akcemi, které jsme uspořádali v uplynulých dvou měsících. Během letních prázdnin se výbor hasičů sešel dvakrát, abychom naplánovali rozloučení s prázdninami a grilování pro sponzory. Tyto dvě akce se konaly v sobotu 5. září 2020 za místním obecním domem. Odpoledne bylo krásně slunečné a sešlo se nám odhadem 20 dětí, které doprovázeli jejich rodiče, prarodiče i ostatní příbuzenstvo. Pro děti byla připravena spousta her a atrakcí a jako v loňském roce bylo hitem bludiště vyrobené z nepotřebných palet. O bludiště se postaral náš velitel Standa Makovec. Starosta obce nám zařídil skákací hrad, který měl u dětí také velký úspěch. Na závěr jsme si všichni opekli buřty a po večeři jsme svezli všechny děti naším hasičským autem. Na tento večer jsme také pozvali hasiče, a hlavně sponzory našeho oblíbeného plesu, který se uskutečnil v lednu. Na tuto grilovačku se nás sešlo kolem čtyřiceti lidí. Chtěl bych všem, co se podíleli na přípravách a na průběhu všech akcí, moc poděkovat.

Akce, které připravujeme, když nám to situace dovolí: Lampionový průvod, rozsvícení vánočního stromčku, výroční schůze hasičů a vánoční bruslení.

Ještě musím upozornit na neustálý nepořádek kolem kontejnerů na tříděný odpad, je to vizitka nás všech. Myslím si, že pro nikoho není snad žádný problém svůj odpad vyndat z tašek a nandat do kontejneru nebo třeba plastové kýble nalámat na kusy a taky hodit dovnitř!!

A do kontejneru na kovový odpad patří pouze železo a nic jiného!!!

Při překládce se to pak musí přebírat. Tak si to prosím vezměte VŠICHNI k srdci.

Všem přeji hlavně pevné zdraví

starosta SDH Petr Makovec

Krmiváři družstva

V družstvu je stále co dělat celý rok, seje se, suší seno, potom jsou žně a sklizeň, musí se udělat senáž a kukuřice, také se opravují stroje a musí se zorat pole. Mně se do ruky dostala fotka krmivářů z družstva, některé si ještě pamatuji z práce. Jejich hlavní činností bylo zásobování všech stájí krmivem a také ještě zavézt seno a slámu. Dobytek musel každý den dostat krmení – nemohlo se vynechat, když byl svátek, neděle nebo Vánoce, pracovalo se 365 dní v roce. Fotka je ze Svěradic a krmiváře fotil pan Chlanda. Na fotce jsou zleva: Koutenský Eduard z Újezdu, Zábranský Václav Velký Bor, Kroupa Ladislav Újezd, Němec František Velký Bor, Průcha František Slatina, Straka Josef (Mamona) Lhota, Němeček Antonín Holkovice, Smitka František (Ševera) Velký Bor a Škudrna Karel Svěradice. Fotka je z roku 1975. Do novin mi ji zapůjčil pan Němeček, děkuji mu za ochotu.

MOJE DRUHÉ CAMINO ANEB MORAVSKOSLEZSKÝ SVATOJAKUBSKÝ POUTNÍ CESTA

**Poutnictví (od slova poutník) není žádná móda.
Móda je něco krátkodobého. Něco, co je právě „in“ a zase pomine.
Poutnictví je spíše trendem. Trend znamená pohyb, proud.**

Rok se sešel s rokem a po našich zkušenostech z loňského putování do Santiaga de Compostela jsme i letos s Petrou chtěly opět poznávat Camino (označení poutní cesty), tentokrát v jiném směru. Situace kolem nového onemocnění nás zavedla z původně plánované cesty do zahraničí na Svatojakubskou cestu u nás – Moravskoslezskou.

Nikdy jsem se nepovažovala za cestovatele. Vydržet nějaké období většinou sama se sebou, zakoušet nedostatek pohodlí a jiné útrapy cesty – tyto zkušenosti mi věřil z mé rodiny málokdo. O to bylo větší překvapení, když jsem oznámila, že opět vyrazím. Starosti s přípravami nebylo tolik jako vloni, do místa startu jsme jely s Petrou vlakem, tudíž nebylo nutné řešit letenky a další nařízení při cestování letadlem, a poutnické vybavení jsme již také měly. Přesto moje rodina do poslední chvíle doufala, že si s Petrou jen děláme legraci. Ne ne, na Camino jsme vyrazily. Z několika tras, které vedou přes ČR, jsme zvolily právě tu Moravskoslezskou.

Moravskoslezská svatojakubská trasa prochází v České republice dvěma historickými zeměmi: Slezskem a Moravou. Její délka je 276,5 km a vede po turistických cestách, cyklostezkách i ulicemi velkých měst. Prochází přes naše území z Polska až do Rakouska. S Petrou jsme zvolily start v Olomouci s cílem v Mikulově. Cesta z Olomouce se ubírala poli do Náměšti na Hané a na dlouhý čas zapadla do lesů Dražanské vrchoviny, které byly občas přetnuty kopcovitými poli a táhlými vesnicemi. Za obcí Protivanov vedla cesta přes obec Suchý podél mariánského poutního kostela ve Sloupu do Moravského krasu s celou řadou jeskyň, různých propadání anebo jiných skalnatých útvarů včetně výhledu do propasti Macocha. Za Jedovnicí se procházelo kolem arboreta až do Křtin k mohutnému mariánskému kostelu vystavěnému podle projektu J. B. Santiniho. Zde se na chvíli zastavím, protože obec Křtiny nás přímo vyzývala k tomu, abychom zde pobýly. Po putování ve vydatném dešti jsme se s Petrou ubytovaly ve zdejším zámku, kde na nás působila jedinečná atmosféra a prozkoumaly jsme téměř všechny zajímavosti v tomto zajímavém místě (např. Radostná cesta Panny Marie – sedm kapliček zasvěcených sedmi radostem Panny Marie, Sousoší Cyrila a Metoděje, slovanských věrozvěstů, krásný zámecký park i kouzelnou a malebnou cukrárnu). Již zmíněný kostel je zvláštní nejen svou výjimečnou

architekturou, ale rovněž je zde GENIUS LOCI aneb duch místa, což je vyjádřením jedinečnosti atmosféry a kouzla určitého místa či lokality. Je to stopa, která dýchá příběh a význam a v nás zanechává emocionálně estetický zážitek. Dokáže pohnout našim nitrem, dodat odvahu, pochopit, snít. A to jsme zažily při pobytu v krásném kostele, který je mnohými odborníky označován za nejkrásnější barokní stavbu v České republice.

Značenými cestami jsme s Petrou došly až do centra Brna, které je po mnoho let kulturní mozaikou, kde se stýkali a stýkají lidé různých národností i náboženství. V jeho středu a širším centru tak můžeme potkat kostely církví pravoslavné, evangelické, řecké i římskokatolické nebo židovskou synagogu. Kromě katedrál, baziliky, kostelů a chrámů k těmto místům patří i menší kostelíky a kaple. K poznání všech těchto míst zve projekt „Brno a jeho chrámy“, kterého jsme se částečně zúčastnily. Navštívily jsme i další zajímavá místa v rámci časových možností. Z centra se zase cesta vrací ulicemi k řece Svitavě a podél ní dál za městem jde po červené značce do Rajhradu s tisíc let starým benediktinským klášterem. Přes Židlochovice se cesta zvolna zdvihá a zas padá k vodní nádrži Nové Mlýny (s nádherným výjevem Pálavy). Na moravském území zbývá kratší cesta loukami až na druhý Svátý kopeček nad Mikulovem, pověstným nejen svým vínem, ale i barokním zámekem. Od hranice s Rakouskem zbývá poutníkovi do Santiaga de Compostela ještě 3193 km.

Tolik o trase. Některé dny jsem šla pomalu, jindy rychle, jednou lehce, jednou ztěžka, v dešti i horku. *Každý krok má svůj smysl, protože nás posouvá k cíli.* Víím, že se nevyplatí srovnávat, přesto se musím podělit o myšlenky, zážitky a prožitky, které při putování přišly. V loňském příspěvku jsem se zmiňovala o tom, že se mě mnoho lidí ptalo, proč jsem putovala v tak dalekých krajích, že i česká příroda je krásná. „*Mnoho lidí se mě ptalo, proč jsem musela jít takovou dálku, že i putování po Šumavě je krásné. To jistě ano, ale Camino je jedinečné energií lidí z celého světa, kdy člověk zažívá pocit, že je na světě vše v naprostém pořádku a všichni se mají rádi. Na Svatojakubské cestě nejde o kilometry, ale o atmosféru, kterou vytvářejí poutníci, kteří jdou stejným směrem, se stejným cílem, s podobnými překážkami i bolestmi na stejných místech.*“

A nyní jsem si na vlastní kůži prožila mou tehdejší odpověď. Byly dny, kdy jsem kromě Petry nepotkala během cesty ani jednoho člověka. Vesnice, kterými jsme procházely, byly liduprázdné, obchody, až na výjimky, zavřené, anebo zcela uzavřené, místní hospůdky rovněž buďto zrušené, anebo otevíraly až večer. Před cestou jsme si s Petrou také říkaly, že u nás nebude problém s komunikací, že se snadno v naší zemi domluvíme. Ale o Svatojakubské cestě moc informací mezi lidmi nebylo. Rovněž terén byl mnohem náročnější. Nejen fyzicky, kdy jsem prožila uvíznutí v bažině či pád z příkrého svahu, ale rovněž psychika dostávala zabrat. A to ve chvílích, kdy nefungovalo značení cesty a na řadu přišlo dlouhé bloudění v lese, prodírání se zarostlými břehy podél řeky s nálety krvelačných komárů či neohleduplnost cyklistů, kteří přijeli v početném množství do Dolních Věstonic a do Mikulova.

Ale už dost srovnávání. Vždy, když jsem se začala rozhlížet očima poutníka a objevila malou samolepku žluté mušle v modrém poli na sloupu či na ceduli,

anebo na asfaltu nakreslenou žlutou šipku ukazující směr do Santiaga de Compostela, vzdáleného poutního města ve Španělsku, znovu jsem se napojila do energetického pole této mezinárodní poutní cesty, k poutníkům, kteří jako já šlapou v různých státech Evropy směrem ke zvolenému cíli. Žluté šipky různé nakreslené na asfaltkách a sloupech mě bavily. I proto, že pouze svatojakubští poutníci znají jejich význam.

Camino má své kouzlo kdekoli, kde se nalaďte na jeho vlnu. Více se k nám začalo hlásit na jižní Moravě, kde jsou nově nainstalovány poutnické budky. Dřevěné boxy označené bílou poutnickou mušlí jsme nacházely u kostelů nebo kaplí, v současné době jsou umístěny ve dvaadvaceti obcích. Uvnitř je razítko, které si otisknete do Credenciálu – průkazu poutníka, mechanický sčítač, brožura s mapami a popisem zajímavostí na trase. Jižní Morava je prvním regionem v Česku, kde takové budky lidé najdou.

Letošní Camino máme za sebou. Je stále se mnou a doufám, že nebylo poslední.

BUEN CAMINO!!!

M. Sládková (s využitím internetových zdrojů)

Kynuté dýňové bochánky s medovou krustou

Příprava surovin

Na těsto:

Půlka dýně

120 ml vlažného mléka

45 g másla

1 vejce

50 g třtinového cukru

špetka soli

6 g sušeného droždí

340 g hladké mouky

Na potřeni:

1 vejce

2 lžice másla

2 lžice medu

Dýni oloupeme, vydlabeme a nakrájíme na kostky. Pekáček vyložíme pečicím papírem, vložíme dýni, přiklopíme víkem či alobalem a pečeme na 175°C do změknutí (cca 30 minut). Jakmile půjde dýně lehce vidličkou rozmáchnout, vyndáme z trouby a necháme vychladnout. Do mísy odvážíme mouku, nasypeme sušené droždí, cukr, sůl, přidáme vlažné mléko, rozpuštěné vychladlé máslo, jedno vejce a vidličkou rozmačkanou dýni (odvážíme 130 g). Vymísené těsto posypeme hladkou moukou, přikryjeme utěrkou a necháme kynout cca 1 hodinu. Poté těsto rozdělíme na cca 15 dílů. Z každého dílku uděláme měšec a upravíme na kuličku (můžeme i něčím naplnit). Potravinářským provázkem podebereme každou kuličku, uděláme uzlík a otočíme. Takto zopakujeme čtyřikrát, naznačíme tak záhyby dýně. Neutahujeme, ještě nakynou. Poskládáme s odstupy na dva plechy vyložené pečicím papírem, zakryjeme potravinářskou fólií a necháme 40 minut kynout. Po uplynutí 40 minut sejmem potravinářskou fólii, rozkvedláme vajíčko s lžičkou vody a pomazeme. Rozehřejeme troubu na 175 °C. Pečeme ve vyhřáté troubě cca 20 minut, dozlatova. Ihned po vytažení potřeme připraveným rozpuštěným máslem smíchaným s medem. Po vychladnutí odstříháme provázek, můžeme udělat stopku dýně z rozpůleného pekanu a vychladlé podáváme.

PŘEJEME DOBROU CHUŤ

TJ SOKOL

Velký Bor

Již třetí sezonu (2020/21) chybí jméno našeho mužstva ve fotbalových soutěžích. Změna k lepšímu a opětovná přihláška je v nedohlednu. Zvláště, když nálada a situace v TJ je na bodě mrazu. Jak už jsme avizovali dříve, po sestupu z okresního přeboru (2017) zbývající vesměs mladí hráči sestoupili i ze III. třídy. IV. třídu odmítli hrát, přitom IV. třída není až tolik výkonnostně horší, a hráči se rozutekli do jiných mužstev v okolí. Kde hledat příčiny nezdaru? Musíme se zamyslet, že vina je i v nás všech, v některých více a v některých méně. S mladými je totiž všude problém, aby spolehlivě chodili na zápasy, hlavně pak na tréninky. Jejich lehkovážnost je často až zarážející. Naše možnosti s hledáním nových hráčů jsou a v minulosti vždy byly složité. Domácí hráči už téměř nejsou a v okolí se opravdu složitě hledají. Zvláště pak je problém něco obětovat!

Naše hřiště úplně "neosířelo" díky pronajímání jiným mužstvům. Po předloňském "azyly" pro mužstva Svěradice "A" (I. A třída), "B" tým (III. třída) a mužstvo žáků okresu Klatovy a Jihočeského kraje u nás našlo vloni a letos (neúplné sezony vlivem koronaviru - přerušena jarní část soutěže) "azyl" mužstvo Nalžovských Hor (IV. třída). Oproti té první sezoně, kdy přes velkou snahu všechny zápasy prohráli, se dosti zlepšili: ze čtyř odehraných soutěžních kol na našem hřišti zvítězili se Žihobcemi 3:0 a s Hradešicemi "B" 3:1, s Myslívem pak prohráli 0:2 a se Zavlekovem 1:3. Další kolo i následující kola byla zatím zrušena ("posunuta" vlivem koronaviru - covid 19) a nikdo neví, co bude dál - jestli se další kola dohrají. Příprava na odehraná utkání byla docela dobrá.

Horší je "porozumění" a další věci. Obzvláště špatná je spolupráce mezi Sokolem a hasiči. Přitom při pořádání různých akcí by bylo vše jednodušší. Zvláště pak někteří členové chodí a pomlouvají ostatní, či na ně dokonce nadávají, a tím škodí - přitom mnozí jsou jak u hasičů, tak v Sokole.

O velkoborské pouti (28. června) byl sehrán tradiční pouťový ("exhibiční") zápas domácích (v notně kombinované sestavě) se starou gardou Pačejova. Před dosti slušnou diváckou návštěvou byly vidět na obou stranách pěkné fotbalové akce, nikdo se na těžkém terénu nezradil, a to bylo nejdůležitější. Výsledek nebyl až tak hlavní (1:4).

Andělky Chanovice

se opět činily v různých akcích. V červenci absolvovaly soustředění v Nezdicích na Šumavě, tradičně byly na vodě (na lodích). 1. srpna uspořádaly v Břežanech taneční zábavu "pod širákem". V srpnu uspořádaly hodnotný již čtvrtý ročník memoriálu Páji Řezáče o Andělský pohár (k uctění památky trenéra

a kamaráda). Turnaje v malé kopané se letos zúčastnilo osm družstev. Turnaj byl ozdoben dvěma týmy z Německa - Freyungu 1 a 2. Kromě nich a domácích chanovických Andělek se na hřišti představila ještě mužstva Czech Police Team - SKŠP Praha; FC Fellite Praha; Devils Klášter; TJ Blatná a Topovky Blovice. Hrál se systémem každý s každým a celkem týmy sehrály 28 zápasů. Zvítězil Czech Police Team - SKŠP Praha, který nastřílel soupeřkám 13 branek a prošel turnajem bez jediné prohry (7 z nich dala Jana Červeňáková, která si kromě zlaté medaile odvezla domů trofej pro nejlepší střelkyni memoriálu). Druhou příčku obsadil tým TJ Blatná a bronzové medaile získal TV Freyung 2. Domácí Andělky skončily v silně obsazeném turnaji na osmém místě (ne vždy se tolik daří). Nejlepší brankářkou se stala Michaela Čechová z týmu Topovky Blovice a nejlepší hráčkou byla na základě hlasování všech mužstev zvolena Maria Schneider. Zápasy řídili rozhodčí Adam Faltys, Jiří Janouškovec a Milan Káník. Již nyní se všichni těší na pátý ročník.

Konečná tabulka:

1. Czech Police Team - SKŠP Praha	7 700	13:3	21
2. TJ Blatná	7 421	9:2	14
3. TV Freyung 2	7 322	12:6	11
4. TV Freyung 1	7 313	5:4	10
5. Topovky Blovice	7 142	2:5	7
6. FC Fellite Praha	7 214	7:13	7
7. Devils Klášter	7 124	7:16	5
8. Andělky Chanovice	7 025	2:8	2

V červenci Andělky sehrály v Chanovicích dvě přípravná utkání s mužstvem TJ Blatná (divize) - na malém hřišti prohrály 2:3 a na velkém hřišti 1:3.

To, co se Andělkám nedařilo v memoriálu, si vynahrady v soutěžním ročníku DAF 2020 (který se kvůli covidu-19 konal jen dvoukolově každý s každým). První kolo uskutečněné v Chanovicích vyhrály jen s jednobodovou ztrátou (výhrou na penalty). Druhé kolo už tak úspěšné nebylo, ale celkové 2. místo za vítězkami Kobrami Bolešiny bylo krásným počinem.

Na závěr si všichni v rámci možností popřejme hlavně co nejvíce pevného zdraví, štěstí a osobní spokojenosti. Sportovcům pak co nejméně zranění.

Turnaj v malé kopané Velký Bor, červen 2003
Mužstvo KPIPAS - 1. místo

pokračování na další str.

Momentka z utkání ve Věrechově, sezóna 1981/2

Turnaj v malé kopané Velký Bor, červen 2003
Mužstvo KPIPAS - 1. místo

Sezóna 2012/2013 po vítězném utkání v Lubech

Jírka Strolený

Co víte o prezidentech Česka a Československa?

1. Přesné datum, kdy byl T. G. Masaryk zvolen naším prvním prezidentem?

- a) 28. října 1918
- b) 29. října 1918
- c) 14. listopadu 1918

2. Kdo byl první ministr zahraničí?

- a) Edvard Beneš
- b) Alois Rašín
- c) Antonín Zápotocký

3. Kolik prezidentů zemřelo v úřadě?

- a) jeden
- b) dva
- c) čtyři

4. Který z těchto činů si prezident Emil Hácha nemůže připsat?

- a) podepsání souhlasu s nacistickou okupací
- b) zásluhu na propuštění studentů vězněných nacisty
- c) podporu atentátu na Reinharda Heydricha

5. Prezident Klement Gottwald zemřel tři dny poté, co se účastnil pohřbu jiného známého státníka. Koho?

- a) Wilhelma Piecka
- b) Josifa Vissarionoviče Stalina
- c) Leonida Iljiče Brežněva

6. Jak se označuje období, během kterého abdikoval prezident Antonín Novotný?

- a) pražské jaro
- b) normalizace
- c) sametová revoluce

7. Jakou vojenskou hodnost měl prezident Ludvík Svoboda?

- a) plukovník
- b) generálporučík
- c) armádní generál

8. Kdo byl posledním prezidentem Československa?

- a) Gustáv Husák
- b) Václav Havel
- c) Ludvík Svoboda

9. Kdo v roce 2013 nekandidoval proti V. Klausovi?

- a) Miloš Zeman
- b) Vladimír Špidla
- c) Petr Pithart

10. Jaký prezident Československa vládl nejdéle?

- a) Tomáš Garrigue Masaryk
- b) Gustáv Husák
- c) Antonín Novotný

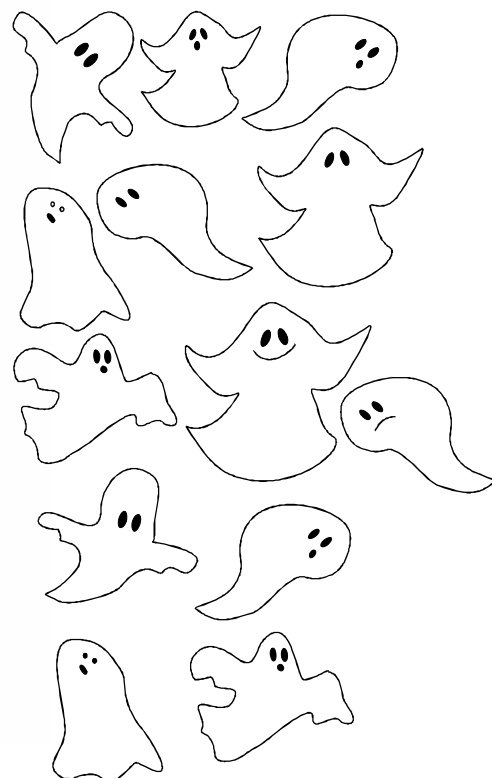
POPLETA

Bydlí v domě z oschlých housek
 Pěstuje si jeden fousek
 Na frňáku nosí křen
 Ať je večer nebo den
 Vlasy váže žížalami
 Ať prý nejsou v zemi sami
 Koupe se jen v kalužích
 Ustláno má na růžích
 Místo peněz s sebou vozí
 V peněžence bobky kozí
 Jako kůň mu slouží prase
 Kotouč buřtů nosí v pase
 Lidi se mu za to smějí
 Protože ty buřty nejí
 On si jich však málo všímá
 Je to chlapík z podivína

Ludmila Bakonyi Selingerová

Najdeš mezi těmito duchy stejné dvojice?

Najdeš u čarodějnice 10 rozdílů ??

Děti, tento rok na Lampiónový průvod ve Velkém Boru bohužel nedorazím. Těšila jsem se, jak spolu projdeme cestu s lampióny, čarovnými svíčkami a strašidelnými dýněmi. Ale zato pro vás už připravuji na příští rok hrůzostrašné soutěže a sladkosti, které spolu vykouzlíme. Už se nemohu dočkat. Vaše čarodějnice.

